

Em gái mưa

Máy bay đáp xuống sân bay Tân Sơn Nhất, Sài Gòn vẫn thế, vẫn cái nắng chói chang, vẫn tiếng còi xe và khói bụi không lẫn đi đâu được. Hân vội kéo hành lý ra đến cổng, cô cầm sim điện thoại vào và mong chờ cuộc gọi đến. Đứng xa cô thấy mẹ cô và Hạ vẫy vẫy tay chào đón cô, cười tí mắt và một chút ầm áp lên nỗi lòng ngực. Cũng đúng thôi, xa quê hương 4 năm, giờ là lúc cô trở về nhà.

- Để mẹ xem con gái mẹ nào, có vẻ đất Úc nuôi con béo tốt đấy nhỉ, 4 năm đi biệt không thèm trở về thăm mẹ mày. – Mẹ cứ vậy, vẫn như xưa, không thèm nói nổi một lời yêu thương, lúc nào cũng mắng cô.

Mẹ là người Hân quyến luyến nhất khi rời khỏi sân bay cách đây 4 năm, mất cha từ bé, mẹ đã trở thành chỗ dựa của cô. Có lẽ vì thế mà mẹ cô là một người phụ nữ mạnh mẽ, bà đã từ chối những người đàn ông khác. Đối với bà, Hân là nguồn vui của bà, thế là đủ. Hân bỗng thấy khóe mắt cay cay, cô ôm chầm lấy mẹ.

- Con biết rồi, con biết rồi mà, thương thương lắm, từ giờ con ở với mẹ luôn.

Hạ - đứa bạn thân nhất của cô, níu níu tay áo cô ra về bịn rịn cứ như 4 năm về trước.

- Bà vẫn cứ xinh và trẻ hơn tui là thế nào?? Mua quà cho tui chưa.

Hân quay qua nhìn, cốc đầu yêu con bạn thân, nhoẻn miệng cười

- Thôi đi nàng, tuần sau cưới chồng rồi mà y như con nít.

Ít ra bây giờ khi trở về Việt Nam, cô vẫn còn người thân, vẫn còn có mẹ yêu thương, vẫn còn có con bạn thân thấu hiểu mình. Về đến nhà, bước vào phòng, cảm giác thân thương ủa về, con gấu bông của cô mẹ vẫn để ở đầu giường, cô thả mình xuống giường, chợt có tiếng chuông điện thoại.

- Alo!

- Alo! Em đã trở về phải không Hân?

-....

- Em định tránh anh mãi sao?

- Xin lỗi, có lẽ anh nhầm số rồi!

Hân tắt máy điện thoại, nhìn ra cửa sổ, cô lầm bầm:

- 4 năm rồi anh nhỉ! Đừng tìm em nữa.

Hôm nay là ngày thứ 2 cô trở về quê hương, bấm máy nhắn tin rủ Hạ đi cà phê. Cô chọn quán cà phê acoustic, tiếng nhạc guitar nhẹ nhàng vang lên, quán cà phê Mộc. Chủ quán đúng khéo chọn tên, góc quán có để những chậu cây nhỏ, mùi hương cà phê quyến rũ cộng thêm tiếng nhạc acoustic mộc mạc mà chân phương, cô cảm thấy thanh thản vô cùng. Hít một hơi thở thật sâu vào lồng ngực, Hân gõ gõ tay xuống bàn,

"sao con quỷ này lâu vậy nhỉ?", Hân nhìn ngó nghiêng ra ngoài cửa. Chợt cô bắt gặp một bóng người rất quen, "chẳng lẽ...", hoảng hốt cô quay đầu, xoa tóc, cúi mặt xuống. Cô không muốn anh nhận ra cô.

- Hân! Em cứ trốn anh, vì sao vậy?

Biết lần này không thể trốn tránh anh được nữa, cô ngẩng đầu lên mặt đối mặt.

- Em chẳng trốn ai cả, chỉ là em không muốn gặp, vậy thôi!

Cô cảm thấy chân mình không đứng dậy nổi, khi muốn đứng dậy cảm giác toàn thân mệt mỏi. Tim cô đập nhanh hơn khi thấy anh, chân như muốn khụy xuống. Chợt anh nắm tay cô:

- Em, chúng ta cần nói chuyện.

Cô hất tay và nhìn thẳng vào mắt anh:

- Chúng ta, không là gì cả. Em xin lỗi. Em phải về.

Cô quay lưng bước đi nhanh, mắt nhòe nước. Chạy xe đến công viên, cô ngồi khóc như ngã quỵ. Tiếng gió và lá cây xào xạc, thậm chí bây giờ cả tiếng lá khô khốc rơi xuống cô cũng cảm thấy trông vắng, "Minh, anh vẫn vậy, anh chẳng thay đổi gì cả? chỉ làm em tổn thương!". Tiếng chuông điện thoại réo rất, là của Hạ. Lau vội nước mắt, khịt khịt mũi ra vẻ bình thường.

- Hân! Mà khóc à?

- Đâu? Con hân này!

- Mà đã gặp anh Minh chưa?

- Sao mà hỏi vậy?

- Anh Minh nhờ tao giúp, tao xin lỗi!

- Tao mệt lắm, thôi nhé!

Hân mệt mỏi, cô không muốn tranh luận hay cãi nhau với Hạ, từng ký ức với Minh hiện về và trái tim cô nhói đau. Khóc nức lên, cô ôm lồng ngực.

5 năm trước

Mưa rơi nặng hạt, từng hạt mưa rơi lộp bộp tạo nên âm thanh vui tai, Hân nhoẻn miệng cười đưa tay ra đón từng hạt mưa. Thực ra, Hân cũng chưa muốn về vội bởi cô đang chờ tạnh mưa sẽ đến câu lạc bộ văn học để tham gia viết luận cho khoa. Nhìn lên trời, nhìn mây đen và mưa đổ xuống, nhờ lời ngợi khen của thầy trưởng khoa cho bài tiểu luận của cô, nên dù trời có đang mưa, Hân vẫn cảm thấy vui.

- Em là Hân khoa Xã hội học đúng không?

Hân giật mình nhìn sang, suýt nữa thì tim cô lạc đi một nhịp, là Minh, anh là trưởng câu lạc bộ văn học của trường. Trước nay cô chỉ gặp anh từ xa, không biết do mưa hay là do tâm trạng của cô mà hôm nay cô cảm giác như gương mặt của Minh bừng sáng.

- Vâng!

- Chào em! Anh là Minh, trưởng nhóm câu lạc bộ văn học, chào mừng em đến với nhóm! Đáng nhẽ phải chờ em vào nhóm, nhưng thôi, gặp nhau ở đây rồi, anh chào hỏi trước vậy.

Minh cười, nụ cười anh tiếp tục bùng sáng cả một bầu trời mưa. Hân chùi chùi tay nhanh và chìa tay ra bắt tay anh. "Tay anh ấy ấm quá!" – Hân cười, không biết là do cảm giác lạ mang đến hay do mưa nên cô thấy tay anh ấm áp vô cùng.

Mưa tạnh, trời trong xanh hơn, cây cỏ như được tưới mát nên có vẻ xanh mướt hơn, từng ngọn cỏ vẫn còn đọng từng hạt mưa be bé. Hân bước thong dong bên cạnh Minh, anh hỏi cô:

- Em có bút danh chưa?

- Dạ...chưa ạ!

- Uhm...sao em không lấy tên là mưa nhỉ?

- Sao ạ?

- Tại vì anh thấy em xuất hiện vào trời mưa nên nói vậy thôi, em có thể chọn tên khác.

Minh gãi gãi đầu giải thích ra vẻ lém lỉnh, Hân cũng mỉm cười, nhìn lên bầu trời, thầm nghĩ "nếu em là mưa thì em mong anh là bầu trời của em".

Hân là một đứa khá hoạt bát, nên khi vào câu lạc bộ được một tháng thì cô nắm được công việc khá nhanh. Mọi quan hệ của Minh và cô trở nên tốt đẹp hơn. Bởi vì cô là thành viên mới của nhóm nên cô được Minh chăm sóc khá kỹ, và đương nhiên cô cũng đáp lại tấm lòng của tiền bối khá nhiệt tình.

Hôm nay cũng lại là một ngày mưa, Hân ở lại câu lạc bộ viết nốt câu chuyện blog radio còn dang dở của nhóm. Trời tối rất nhanh, chợt lạnh nên cô chợt rung mình, một ly trà ấm phủ vào mặt.

- Này! Chưa xong à?

Ngẩng mặt lên thấy Minh, cô nhoẻn miệng cười. Trả lời lém lỉnh.

- Vâng ạ!

- Để anh xem nào? Uhm. Nếu em xoay hướng nhân vật đi theo như thế này thì có lẽ sẽ khó gỡ các mâu thuẫn lắm.

- Nhưng cuộc sống mà anh, có khi chúng ta không gỡ được mâu thuẫn đấy thôi. Anh đừng để các bạn chết mãi trong ngôn tình chứ. – Hân bắt lý lẽ lại và cũng không có phản đanh đá.

Minh cúi gằm xuống màn hình máy tính, mùi bạc hà từ người anh làm Hân bối rối. Anh nhìn sát mặt vào Hân làm cô lúng túng hơn.

- Trả treo cả tiền bối cơ đấy, chắc tối nay anh phải ở lại chỉnh bài rồi.

Hân không biết nên cười hay nên khóc, bởi cô muốn anh ở lại sửa bài để được ở cạnh anh, cũng nửa muốn anh về bởi cô sợ cảm giác tim đập dữ dội như thế này. Đang suy nghĩ thì mất điện, chợt Minh phá lên cười.

- Thôi, chúng ta về đi!

"Hoi hựt hẫng một chút nhưng như vậy cũng tốt"- thầm nghĩ vậy chứ Hân đâu dám nói ra, chỉ có tiếng trái tim thỉnh thoảng mà cô cảm nhận rất rõ, ôm lồng ngực bởi Hân sợ mắt Minh sẽ nghe tiếng trái tim mình.

Đi ra tới cửa cầu lạc bộ thì cửa khóa trái, Minh cố gắng gõ cửa mạnh để có ai có thể nghe thấy ở bên ngoài. Số phận thật khiến người ta cảm thấy trêu ngươi, Hân đứng tần ngần mà không biết phải thế nào, bật đèn điện thoại lên bởi bây giờ trời bắt đầu tối và cô cũng chỉ thấy lưng của Minh.

- Không xong rồi em, gọi điện thoại lên bảo vệ họ cũng không nghe máy, chắc là anh gọi thằng Tuấn qua đây trực tiếp tìm bảo vệ, em chịu khó chờ nhé!

Cô ra về ậm ừ chứ thực ra cô cũng thích lắm, được ở bên cạnh anh lâu hơn mà. Cô chỉ mong anh Tuấn có việc bận mà đến lâu hơn thôi, và đúng như mong ước của cô.

- Trời! Tuấn bảo đang ra mắt gia đình người yêu, tầm 3 tiếng hơn mới qua được. Em đừng sợ nhé, anh em mình kiếm chỗ ngồi nói chuyện vậy ha!

Suýt nữa thì tim Hân nhảy bật ra khỏi lồng ngực, không biết do cô vui hay là do bản thân quá tham lam muốn được ở cạnh anh lâu hơn. Dưới ánh đèn điện thoại, cô bắt đầu chia sẻ cho anh những thắc mắc trong công việc. Minh thì khác, anh luôn khiến người khác dễ chịu bằng những câu nói đùa vui của mình, những lo ngại hay nghi hoặc của Hân đều biến tan vì những câu chuyện hài của Minh. Không khí chùng xuống khi Hân nhắc đến gia đình mình.

- Ba em mất khi em từ bé, mỗi mình mẹ em chăm lo cho em, cũng có lúc em thấy bà từ chối người đàn ông khác vì em.

Khóe mắt cay, giọt nước mắt lăn dài trên má, trong cảnh như thế này, Hân cảm thấy bản thân mình yếu đuối quá. Chợt bài hát không lời của Danbi vang lên, Minh cầm tai nghe nhạc vào tai cô, nhoẻn miệng cười, anh đưa tay ra lau từng giọt nước mắt cho Hân. Hai người cứ vậy ngồi lặng im và tựa đầu vào nhau ngủ.

- Khổ thân 2 người này, chờ lâu lắm hả?

Tuấn xuất hiện mở cửa cho Hân và Minh, đi về Hân chẳng nói câu nào, chỉ có anh và anh Tuấn rôm rả nói chuyện này qua chuyện khác. Bước chân chậm dần, Hân đi đằng sau. Cứ như bỏ quên điều gì đó, Minh quay lại nhìn cô:

- Ô! Cái con bé này, nhanh lên!

Anh kéo tay cô lôi đi, "tay anh ấm quá, em yêu anh mất rồi!" – Hân ngược nhìn Minh, gương mặt anh nhìn nghiêng trông thật cuốn hút bởi mái tóc bông bênh, sống mũi cao.

Hân bắt đầu thể hiện rõ mình quan tâm Minh như thế nào, sáng nào cô cũng chờ anh dắt xe ra khỏi nhà là cô phóng xe đi tới vờ như đi cùng đường, hoặc khi cô canh giờ nhìn vào gương chiếu hậu chờ xe anh đi lên. Càng lúc tình cảm càng lớn dần, Minh cũng quan tâm cô nhiều, lúc nào cũng mua trà sữa cho cô. Lúc cô ốm thì anh cũng là người quan tâm và săn sóc nhiều nhất.

Đỉnh điểm cô biết mình không thể thiếu anh cũng là vào ngày trời mưa. Hân đang phác thảo ra kịch bản radio mới thì tiếng điện thoại đến, là của Minh:

- Hân! Em rảnh không?

- Vâng có ạ!

- Anh đang ngồi nhậu một mình, rảnh thì ra lai rai tí cho vui đi.

- Ok anh! Chờ em xíu.

Hân mừng rỡ, hí ha hí hửng mặc vội quần áo đến chỗ hẹn. Góc quán nhậu ven đường, nom thấy anh từ xa, cô vẫy vẫy tay, chợt cô khựng lại, Minh hình như hơi say.

- Anh có ổn không?

- Ui! Tiền bối của em mà, em muốn ăn gì cứ gọi đi, cạ ly nào!

Cô cạ ly với anh nhưng thoáng bối rối, không biết anh có thật sự ổn không? Minh lặng thinh, anh không nói gì, cả Hân cũng không nói gì, cô không biết anh gọi cô ra đây để làm gì?

- Anh buồn quá Hân ơi!

- Có chuyện gì vậy ạ?

- Có lẽ trong mắt người con gái ấy, anh không là gì.

- Sao ạ? – Một chút thất vọng ở tim, vậy là anh đã có người khác trong tim.

- Mà thôi, bỏ đi!

Minh tiếp tục uống, có lẽ anh rất say rồi, Hân cũng muốn khóc, cô cũng uống. Theo như anh nói, dường như tình cảm của anh đang rất trực trặc.

Về khuya, trời nổi gió, Hân phải đem xe anh và cô đi gửi ở bãi gửi xe gần quán và bắt taxi về. Dìu anh vào hẻm nhà anh, anh nặng quá, từng bước chân nặng nhọc nhưng được gần anh như thế này, Hân cũng cảm thấy vui. Chợt anh khựng lại, quay qua nhìn cô.

- Sao em lại ở đây?

- Em phải đưa anh về mà!

Chưa dứt câu Minh ghì chặt lấy Hân, đặt một nụ hôn lên môi cô. Là nụ hôn đầu tiên, Hân cảm thấy cả gương mặt nóng bừng, Minh ôm chặt lấy cô.

- Ở bên cạnh anh nhé!

Cô cũng ôm lấy anh.

- Vâng!

Sau khi về đến nhà mình, Hân đóng cửa phòng, đứng yên như trời trồng và hét lên. Mẹ cô hoảng hốt chạy lên và mắng yêu "con điên này!". "Gì đây? Anh ấy hôn mình sao?" – sờ lên môi mình, Hân không tin được chuyện vừa xảy ra. "Điều đó có xem là tỏ tình không nhỉ?" – Hân cũng sờ nhưng cô cảm thấy như mọi thứ trong nhà bây giờ đang xoay quanh mình.

Sáng hôm sau, cô vẫn gặp Minh trong câu lạc bộ, anh vẫn thế, cứ nhoẻn miệng cười nói "hello" với cô, không biết có nên nhắc lại chuyện tối qua không nhưng dường như Minh có sự quan tâm đặc biệt hơn với cô. Minh kéo ghế ngồi sát, dí mắt vào cô hỏi:

- Hôm qua uống được mấy ly mà về thế?

- Miễn sao em đủ đưa anh về là được mà – Hân lảng tránh nhắc lại chuyện tối qua.

- Bí mật nhé!

- Anh và chị ấy sao rồi? – Hân giả vờ hỏi bằng quơ.

- Chị nào?

- Tối qua anh mới nhắc đấy thôi.

- Ồ! Chẳng đâu tới đâu. Anh mày vẫn bật chế độ single nhé. – Minh nháy mắt nhìn Hân.

Sau cuộc đối thoại ngày đó, dường như Hân được kéo gần khoảng cách với anh hơn. Hằng đêm cô đều nhắn tin cho anh, khi thì kể chuyện của hôm nay, khi thì kể xấu thói xấu của tiền bối Tuấn dành cho cô. Minh trả lời tin nhắn đều đều của Hân, thậm chí có lúc nếu không thấy Hân nhắn thì Minh sẵn lòng nhắn tin hỏi trước. Mọi quan hệ này chưa gọi là yêu, nhưng cũng hơn tình bạn, Hân chưa biết đặt tên nó như thế nào, nhưng trong tim cô dường như cô chắc tới hơn 90% là Minh đã cảm mến cô.

Vậy là đã 7 tháng cô là thành viên của câu lạc bộ, ngày mai là valentine, cô mày mò google tìm cách chế biến món chocolate. Chỉ cần qua ngày mai, cô sẽ tặng cho Minh, lúc đó cô tin cô và anh sẽ là một đôi bởi chính tin nhắn gần đây, Minh đã nhắn cho cô "nếu không có em, không biết anh sẽ thế nào, cảm ơn em bên cạnh anh, cảm bỏ anh mà đi đấy". "Ừ thì em sẽ không bỏ anh mà đi đâu Minh à" – đổ chocolate vào khuôn trái tim, ánh mắt Hân lấp lánh đầy hạnh phúc.

Hôm nay là valentine, Hân diện một chiếc váy trắng, tóc buộc cao. Mọi hôm chỉ là quần jean và áo thun, hôm nay là một ngày đặc biệt, chắc chắn Minh sẽ rất vui. Gõ cửa không thấy ai trả lời, mở cửa chỉ thấy màn hình laptop Minh ở đó, chế độ facebook gồm đoạn hội thoại vẫn đang mở, một đoạn hội thoại đập vào mắt cô:

- Em nhớ anh lắm!

Cảm giác như có gì đó quặn lại trong tim, người cô như đông cứng lại, đọc hết từng đoạn hội thoại mà cô thấy được.

- Anh mệt lắm rồi Linh à!

- Sao anh có thể với em vậy chứ?

- Em còn yêu anh chứ?

- Em nhớ anh lắm!

Vậy là rõ rồi, anh không hề yêu cô, chỉ mỗi mình cô yêu bản thân mình quá mà ám thị thôi, "mày ngốc quá Hân ơi" – cầm hộp chocolate mà cô chạy đi, ra đến cửa thì cô thấy anh Tuấn và Minh đang đứng nói chuyện, cô đứng vào một góc lắng nghe.

- Mày và Hân là sao đấy?

- Thì là bạn bè mà mày.

- Tao thấy mày quan tâm nó quá, chỉ sợ nó nghĩ khác.

- Nó là em gái tao, tao thương nó như em gái.

Tại Hân như ừ đi, vậy là rõ rồi, anh chỉ xem cô như em gái. Vậy mà bấy lâu nay...Hân bật khóc, cô cố gắng không phát ra tiếng, hộp chocolate rơi xuống đất. Nghe tiếng động, Minh và Tuấn nhìn qua, Hân bỏ chạy. Cắn chặt môi, cô òa khóc thật to như để gột rửa hết mọi thứ trong lòng, Minh đuổi kịp cô, anh níu tay cô lại cầm thêm hộp chocolate.

- Em để quên này. – Anh chìa hộp chocolate cho cô.
- Anh cố tình không hiểu phải không? – như mọi uất ức dồn nén, cô hét lên.
- Ý em là?
- Anh coi em là gì chứ? Tại sao chứ? – Cô òa khóc.

Minh đứng yên, nụ cười bình thường của anh vụt tắt, cơ mặt anh như giãn ra như biết điều gì đó.

- Anh...em là em gái anh..
- Gì chứ? Vậy sao tôi đó anh hôn em? – cô hất hộp chocolate từ tay anh, đâm thùm thụp vào người anh
- Lúc nào? – anh tròn mắt ngạc nhiên.

Hân lặng thinh, cô thôi không khóc nữa, nhìn thẳng vào mắt anh:

- Đủ rồi! em không là em gái anh, cuộc đời em chẳng cần người anh trai nào, xin phép anh, em xin rút ra khỏi câu lạc bộ.

Cô quay lưng bước đi, hất tay Minh ra mà lòng đau như từng nhát dao cắt vào.

- Này Hân!

Mặc kệ Minh gọi với theo, trời bỗng đổ mưa, vậy càng hay, cô bước đi trong mưa khóc nức lên, nước mắt dù hòa với nước mưa nhưng vẫn mặn chát.

Hân đổi số điện thoại, block luôn cả facebook và tất cả mạng xã hội của Minh, kể cả Minh nhờ Tuấn đến lớp tìm thì cô cũng tránh mặt. Cô mệt mỏi tới mức không tập trung vào nổi việc gì, cô muốn đẩy anh ra khỏi tim cô càng sớm càng tốt.

Sau đó 1 tháng thì cô lại nhận được thư nhập học tại Úc, làm thủ tục visa nhanh nhất có thể, cô tin rằng sau 4 năm đi học thì cô sẽ quên được anh.

Vậy mà giờ đây, sau 4 năm đi học về, Minh vẫn tiếp tục liên lạc với cô. "Anh là gì chứ?".

Uể oải mở cửa vào nhà thì thấy Minh ngồi đó với mẹ cô, như hiểu ý, mẹ đứng dậy đi vào sau bếp.

- Anh không định buông tha cho em sao?
- Em định tránh anh mãi sao?
- Nói lý do xem?
- Anh...
- Ngay cả anh còn không nói được, anh về cho. – Hân ngồi vắt chéo chân cười khinh khỉnh.
- Em cứ đổ lỗi cho anh, em làm anh khó xử quá, em không thể bình thường với anh sao?
- Tôi nói anh về ngay cho.

Hân đứng dậy, có lẽ ánh mắt tức giận và kiên quyết của cô khiến Minh mệt mỏi. Minh tần ngần định nói gì đó, sau đó anh quay lại nói nhẹ nhàng với cô:

- Đợi lúc nào em bình tĩnh thì em liên lạc lại với anh được không?

- Không!

Hân đẩy anh đi và đóng sập cửa lại. Cô òa khóc, anh từng là bầu trời của cô, giờ sụp đổ rồi, mẹ cô nghe cô khóc vội chạy ra:

- Sao thế con?

- Mẹ đừng bao giờ để anh ta tới tìm con!

Hân bước lên tầng trên, mẹ cô toan nói gì đó nhưng rồi lại thôi bởi bà biết lúc này trái tim cô đã chịu quá nhiều khổ đau.

Nằm thút thít một hồi, Hân quyết định nhắn một tin nhắn thật dài cho anh:

"Anh à! Qua mưa trời sẽ sáng. Anh từng nói em như mưa, đúng vậy! hãy xem em như một cơn mưa trong cuộc đời anh đi. Tình cảm mình em ngộ nhận thì mình em đau, em xin anh đừng khiến em phải đau nữa. Em chưa đủ can đảm để đối diện với anh cho dù đã qua 4 năm. Anh xem như chưa từng có em gái này anh nhé. Tạm biệt anh!"

Block luôn số điện thoại của anh, Hân mở cửa đón tia nắng rọi qua cửa sổ, cô tự nhủ rằng "quá khứ đã qua rồi, hãy cứ là chính mình Hân nhé! Tạm biệt anh, mỗi tình đầu của em!"

Vậy đấy, có những tình cảm đến bất chợt như cơn mưa. Liệu rằng bạn có đủ tinh táo để bước qua...